

hea, Tomaš, wågga hea!" — „Mis langi
hea se on", kostis Tomaš. — „Hea Tomaš
wågga hea!" „On sinnul ommal maea?" „Ei
olle!" kostis Tomaš. — „Se on hea, wågga
hea!" útles wöeras, „se on mo melepårrast."
„On sinnul jubba naene?" küssis wöeras jálle.
„Ei olle!" kostis Tomaš. „Weel parrem!
weel parrem!" útles wöeras ja läks uksest
wålja.

„Kui wöeras olli árra länud, útles Tomaš
omma perre ja teiste ees, kes seal weel ollid:
„Kui ma sel korral mitte ühhe narri ehk fer-
gemelega innimesega ei olle koos olnud, siis
ei tea ma, kedda weel nisugguseks peab ar-
wama!"

Pari tunni pårrast tulli illus wanker, läks
hobbus t ees, Toma járrele. Tomaš ištus wank-
tile ja pois föidab mõnnest ulitsast läbbi ja
peab ühhe illusa piissuke maea ees kinni. To-
maš tulleb wanfriit mahha ja aštub tuppa.
Tomaš tulli sesamma wöeras mees temma waš-
to, kedda ta narriks piddanud, terretab ja út-
leb: „Ets sa ei tunne mind ennam, Tomaš?

Minna ollen wend Mait; kümne aasta eest
ollime tössised sôbrad: minnul ei olnud ühtid,
sinnul ei olnud ühtid, pea said sinna minno
käest, pea fain minna sinno käest, mis meil
teine teisele anda olli. Ja kui meie teine teist
aitasime, siis ei kütinud meie sedda teise ja kol-
mandama ees; seßt kes sedda teeb, on minno
eest nenda, kui kaebaks temma teise peale."

„Wata, Tomaš! hilja aea eest tullin minna,
kui rikkas mees Iddaindiamaalt taggasí ja woin
núud sinnule jálle nattifene anda. Wata, se
maea siin, on sinno; minna tõin ommale ka
naese sealt maalt ja temma ðdde ka liggi, se
laps on kenna ja priske, hea súddamega ja
wallus tõ innimene, karsk ja ka rikkas seal
jures. Sinna pead tedda ommale wõtma nae-
seks, kül minna murretsen kõige mu eest."

„Wata Tomaš! minna ollen kõige selle aea,
mis minna kaugel wöeral maal ollin, pea igga
pâew sinno peale móttelnud ja sa ei kaddunud
mo melest mitte ial árra, ni kehwoas, kui ka
rikkas põlweß."

Tomaš langes nuttes sôbra faela ja tân-